

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sak/9/2022
Identifikačné číslo spisu: 7021200613
Dátum vydania rozhodnutia: 27. mája 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:7021200613.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Mariána Fečíka a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M, v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobcu): P. J., nar. XX.XX.XXXX, afgánska štátna príslušnosť, paštúnskej národnosti, trvale bytom G. J., okres P., provincia M., J., právne zastúpený JUDr. Vierou Melkovou, právničkou Slovenskej humanitnej rady, so sídlom Budyšínska 1, 831 03 Bratislava, pôsobiaca v Záchytnom tábore v Humennom, Mierová 100, 066 01 Humenné, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, so sídlom Pivonková 6, 821 01 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ČAS: MU-PO-84-25/2021-Ž, zo dňa 5. augusta 2021, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Saz/2/2021-42 zo dňa 13. decembra 2021, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky mení rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Saz/2/2021-42 zo dňa 13. decembra 2021 tak, že rozhodnutie žalovaného č. ČAS: MU-PO-84-25/2021-Ž, zo dňa 5. augusta 2021 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Sťažovateľovi p r i z n á v a nárok na úplnú náhradu trov konania voči žalovanému.

O d ô v o d n e n i e

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Žalovaný rozhodnutím č. ČAS: MU-PO-84-25/2021-Ž zo dňa 5. augusta 2021 podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle neudelil azyl žalobcovi a súčasne podľa § 13a a § 20 ods. 4 zákona o azyle poskytol žalobcovi doplnkovú ochranu na dobu jedného roka odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vo vzťahu k neudeleniu azylu žalovaný uzavrel, že žalobca síce opustil krajinu pôvodu z dôvodu obavy o svoju bezpečnosť, avšak bez toho, aby tam bol

prenasledovaný z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo za uplatňovanie politických práv a slobôd, preto mu azyl podľa § 8 zákona o azyle neudelil. Zároveň v jeho prípade neboli ani splnené podmienky pre azyl podľa § 13 zákona o azyle, teda za účelom zlúčenia rodiny. Žalovaný podľa § 13a zákona o azyle zároveň posudzoval, či sú splnené u žalobcu podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany. Pri posudzovaní kritérií vážneho bezprávia podľa § 13a a § 2 písm. f) zákona o azyle a na základe princípu individuálneho posudzovania každej žiadosti o potrebe poskytnutia medzinárodnej ochrany sa žalovaný priklonil k záveru, že v prípade žalobcovho návratu do krajiny pôvodu nemožno s dostatočnou istotou predpokladať, že by nebol ohrozený jeho život alebo nedotknuteľnosť jeho osoby z dôvodu pretrvávajúcej nepriaznivej bezpečnostnej situácie pre pretrvávajúci vnútroštátny ozbrojený konflikt v provincii Nangarhar, odkiaľ pochádza. Napriek posúdeniu jeho žiadosti a azyl ako irelevantnej z hľadiska zákona o azyle sa žalovaný v súvislosti s informáciami o bezpečnostnej situácii v mieste jeho pobytu v prípade menovaného prikláňa k potrebe poskytnutia doplnkovej formy medzinárodnej ochrany, nakoľko po posúdení všetkých relevantných skutočností má za to, že nemožno s dostatočnou istotou vylúčiť, že by na základe dostupných informácií nemohol byť vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia.

II.

Konanie na krajskom súde

2. Včas podanou správnu žalobou zo dňa 9.9.2021 sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žalobca uviedol, že nesúhlasí s rozhodnutím žalovaného v časti neudelenia azylu a považuje ho v tejto časti za nezákonné a nesprávne. Má za to, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 191 ods. 1 písm. c) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (S.s.p.) a skutkový stav, ktorý vzal žalovaný za základ rozhodnutia je v rozpore s administratívnym spisom (žalobný dôvod podľa § 191 ods. 1 písm. f) S.s.p.).

3. V správnej žalobe žalobca uviedol, že nesprávne právne posúdenie vidí v tom, že

- žalovaný vyhodnotil dôkazy doložené žalobcom ako nedôveryhodné len na základe informácií z verejne dostupných zdrojov bez ich podrobenia akejkoľvek analýze;
- žalovaný vo svojom rozhodnutí zhodnotil v rozpore s výpoveďou žalobcu, že „všetky potencionálne problémy súvisiace s dodávkou mäsa sú viazané výlučne na osobu strýka žalobcu, čím má byť vysoko nepravdepodobné, že by sa žalobcovi Taliban nejakým spôsobom vyhrážal napriek tomu, že od neho konkrétne nič nevyžadoval a menovaný Talibanu osobne nič neodmietol.“ Vychádzal pritom zo samotných výpovedí žalobcu, z ktorých je podľa žalovaného zrejme, že tvrdenia žalovaného ohľadom vyhrážok jemu adresovaných nie sú pravdivé;
- žalovaný nijakým spôsobom nebral zreteľ na skutočnosť, že práve v odmietnutí ukončenia dodávať mäso na policajne riaditeľstvo a do nemocnice a následne v odmietnutí dovezenia výbušnín v nastrožených autách Talibanu na uvedené štátne orgány a inštitúcie, videl Taliban v spoluvlastníkoch mäsiarstva svojich politických oponentov, resp. im prisúdil opozičné politické presvedčenie. Taliban to považoval za podporu vládnej aparatúry a na základe toho prisúdil spoluvlastníkom mäsiarstva imputované politické presvedčenie;
- žalovaný nevyhodnotil problémy žalobcu s Talibanom ako reálne prebiehajúcu perzekúciu voči jeho osobe zo strany hnutia Taliban na základe prisudzovaného politického presvedčenia. Podľa žalobcu nemožno mať pochybnosti o tom, že konanie Talibanu (výhražné telefonáty a listy, nútenie k dovozu výbušnín na policajné riaditeľstvo a do nemocnice a následné zavraždenie žiadateľovho strýka) bolo politicky motivované, spáchané z dôvodu pomsty žiadateľovi a jeho spoločníkom za istú formu spolupráce s policajným riaditeľstvom a nemocnicou ako štátom podporovanej inštitúcie a predovšetkým z dôvodu, že mu na základe výkonu jeho zamestnania a spolupráce s policajným riaditeľstvom Taliban pripísal podporovanie štátnych zločiek voči ktorým Taliban bojuje;
- podľa žalobcu je irelevantné, že žalobca nebol členom žiadnej politickej strany, nevyvíjal žiadne politické aktivity a nemal žiadne problémy s políciou, armádou alebo inými štátnymi inštitúciami, jediné podstatné je to, že práve politickú oponentúru Taliban prisúdil žalobcovi na základe jeho konania;

- žalovaný dospel k záveru, že rozhodujúcim činiteľom, ktorý mal vplyv na odchod žalobcu z Afganistanu bola nepriaznivá všeobecná situácia. Žalobca však tvrdí, že vzhľadom na bezpečnostnú situáciu ako aj vzhľadom na to, že základnou sociálnou inštitúciou v Afganistane je rodina, by žalobca, ak by nemal takéto problémy s Talibanom, krajinu by neopustil. Z krajiny odišiel až po začatí prenasledovania Talibanom, ktoré sa stalo pre žalobcu neúnosným. Doručenie písomných výhražných listov do mäsiarstva, telefonické vyhrážania celým rodinám všetkých majiteľov mäsiarstva a napokon zavraždenie žalobcovho strýka na dôkaz toho, že Taliban to s prenasledovaním myslí vážne, je dostatočným dôvodom na to, aby sa takéto konanie Talibanu mohlo považovať za prenasledovanie z dôvodu politického názoru žalobcovi Talibanom. Preto samotná pohnútkou žalobcu utiecť z Afganistanu nebola len z dôvodu nepriaznivej bezpečnostnej situácie ako tvrdí žalovaný, ale práve naopak z dôvodov uvedených v Ženevskom dohovore a na základe imputovaného politického presvedčenia žalobcovi Talibanom.

4. K žalobnej námietke, že skutkový stav, ktorý vzal žalovaný za základ napadnutého rozhodnutia je v rozpore s administratívnym spisom, žalobca uviedol, že má za to, že žalovaný vo svojom rozhodnutí nechal zreteľ na informácie z medzinárodných zdrojov, ktoré boli do konania zabezpečené zo strany žalobcu a to: Usmernenie úradu EASO týkajúce sa Afganistanu, ktoré sa zaoberá jednotlivcami pracujúcimi pre zahraničné vojenské jednotky alebo ktorí sú vnímaní ako podporujúci zahraničné vojenské jednotky; správa EASO - Afganistan - Jednotlivci, na ktorých sa zameriavajú ozbrojení aktéri konfliktu, publikovaná v decembri 2017; UNAMA -Výročná správa o civilných obetiach, útokoch a ochrane civilného obyvateľstva v roku 2020 publikovaná vo februári 2021; správa Afganistan Independent Human Rights Commission - Eskalácia násilných konfrontácií a nárast porušovania ľudských práv zo dňa 17.7.2021. Žalobca má za to, že z množstva informácií o krajine pôvodu žalobcu zabezpečených jednak žalovaným a rovnako aj žalobcom, jednoznačne vyplýva, že jednotlivci, obdobne ako žalobca, ktorí podporovali alebo sú vnímaní, že podporovali bývalú vládu a medzinárodné spoločenstvo, vrátane medzinárodných vojenských síl patria medzi primárne ciele útokov, cieleného zabíjania a únosov protiviládnych jednotiek, akou sú aj príslušníci hnutia Taliban a to z dôvodu im prisudzovaného politického presvedčenia, ktoré je v rozpore s politickým presvedčením Talibanu. Protiviládne skupiny vyhľadávajú civilistov, ktorí sú spojovaní, resp. sú vnímaní ako prívrženci bývalej afganskej vlády, pričom takéto spájanie môže vyplývať aj len z rodinných väzieb civilistov so skutočnými podporovateľmi afganskej vlády

5. Krajský súd preskúmal rozhodnutie žalovaného a jeho postup pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 a nasl. S.s.p.) dospel k záveru, že argumentácia žalobcu v správnej žalobe nie je dôvodná a je potrebné ju podľa § 219 S.s.p zamietnuť z nasledujúcich dôvodov:

- súd sa stotožnil s právnym posúdením žalovaného uvedeným na str. 5 preskúmaného rozhodnutia, že žalobca opustil krajinu pôvodu síce z obavy o svoju bezpečnosť, avšak bez toho, aby tam bol prenasledovaný z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, alebo za uplatňovanie politických práv a slobôd a preto nesplnil podmienky pre udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle ani podľa § 10 zákona o azyle;

- súd má za to, že na základe vykonaného dokazovania v administratívnom konaní bolo možné dospieť k záveru, ktorý učinil žalovaný, že je nesporné, že žalobca v Afganistane nečelil žiadnym problémom s Talibanom a už vôbec nemožno hovoriť o hrozbe jeho prenasledovania z dôvodu príslušnosti k rase, náboženstvu, národnosti či sociálnej skupine. Tento záver potvrdzujú aj vyhlásenia samotného žalobcu do zápisnice zo dňa 26.04.2021 číslo ČAS: MU- PO-84-17/2021-Ž o tom, že „...nevedel, že kto sa strýkovi vyhráza“. Taktiež na otázku, či vie kto zastrelil jeho strýka uviedol, že : „Ja som nevidel, kto ho zastrelil. Ale na základe vyhrážok predpokladám, že ho zastrelili Talibanci, s nikým iným sme problémy nemali.“ Aj na otázku, či niekedy prišiel do styku s Talibancami odpovedal negatívne: „Nie, ja som s nimi do osobného kontaktu neprišiel.“;

- podľa krajského súdu žalovaný tiež správne vyhodnotil predložené dôkazné prostriedky - výhražné listy, v kontexte polytematickej správy o Afganistane, ako nedôveryhodné a účelové, pričom tieto sami osebe nepotvrdzujú priame ohrozenie žalobcu, nakoľko ani jeden z nich nebol zaslaný žalobcovi;

- subjektívna stránka opodstatnených obáv žalobcu ako žiadateľa o azyl z prenasledovania nemohla byť vzhľadom na tieto skutočnosti žalovaným svojvoľne dokreslená žalobcovou „vnútornou

predstavou“ o vyhrážkach jeho osobe uskutočnených prostredníctvom ním predložených listov jeho strýkovi a bratovi, ktorý dokonca v čase jemu adresovaného listu už dlhšiu dobu v Afganistane nežil;

- u žalobcu podľa súdu nemožno uvažovať ani o imputovanom politickom presvedčení tak, ako to žalobca uvádza vo svojej žalobe s poukazom na rozsudok NS SR sp. zn. 1Sž/52/2014 zo dňa 10.2.2015. Pri uvažovaní o imputovanom politickom presvedčení je potrebné dať odpoveď na otázku, či výkon povolania žalobcu mohol byť vnímaný ako politická oponentúra a či v krajine pôvodu hrozí, že takéto osoby sú predmetom útokov zo strany neštátnych subjektov - príslušníkov náboženských a militantných skupín a súčasne, či sú štátne orgány schopné poskytnúť efektívnu ochranu pred prípadnými hrozbami;
- žiadateľom uvádzané skutočnosti je potrebné konfrontovať so zisteniami týkajúcimi sa politického prostredia v krajine žiadateľa. Je zrejmé, že v provincii M. pretrváva nepriaznivá bezpečnostná situácia z dôvodu stále trvajúceho konfliktu. Taktiež je nepochybné že tu dochádza aj k útokom na civilné obyvateľstvo avšak k útokom sa Taliban zvykne prihlásiť aby dal výstrahu ostatným;
- k zamestnaniu žalobcu, ktorý pracoval pred zavraždením strýka v mäsiarni v L. T., ktorú vlastnil on, jeho strýko a brat, krajský súd uviedol, že u žalobcu nešlo o žiadneho spolupracovníka armády ani medzinárodných síl a dodávky mäsa na policajnú stanicu a do nemocnice nemožno zo žiadnych okolností vyhodnotiť ako prejav náklonnosti či podpory predstaviteľov štátnej moci. Žalobca pracoval v obchode, ktorý dodával potraviny komukoľvek a svojimi pracovnými aktivitami si plnil svoje pracovné povinnosti a zabezpečoval obživu;
- zo žiadnych okolností, ktoré vyšli v konaní najavo nemožno vyhodnotiť to, že by sa u žalobcu jednalo o imputované politické presvedčenie a preto nemožno uzavrieť, že sa u neho jedná o prenasledovanie z dôvodu politického presvedčenia podľa § 8 zákona o azyle. Krajský súd poukázal aj na to, že celá rodina žalobcu aj po zavraždení strýka a odchode žalobcu ostala aj naďalej žiť v Afganistane;
- súdu sa zároveň z pohľadu nasledujúceho žalobcovho konania po jeho prvotnej žiadosti o udelenie azylu javí jeho žiadosť ako účelová v konaní o administratívnom vyhodení, nakoľko tento počas konania o udelenie azylu odišiel z územia Slovenskej republiky, pričom následne po svojom návrate na územie Slovenskej republiky do zápisnice o vyjadrení zo dňa 12.04.2021 (č.: PPZ-HCP-PO9-7-009/2021-AZ) uviedol, že odišiel za bratrancom do Rakúska. Súd zároveň poukazuje aj na jeho predchádzajúce vyjadrenie do zápisnice o podaní vysvetlenia týkajúce sa žiadosti o udelenie azylu zo dňa 21.11.2020 (č. PPZ-HCP-SO21-165-006/2020-AK), kde žalobca popísal trasu cesty z krajiny pôvodu a uviedol, že jeho cieľovou krajinou bolo Nemecko, kde žije jeho brat;
- súd má za to, že žalovaný správne vyhodnotil zistený skutkový stav a na tento správne aplikoval ustanovenia zákona o azyle majúca za to, že žalobca nespĺnil podmienky pre udelenie azylu na území SR v zmysle ust. § 8 a § 10 zákona o azyle;
- z rozhodnutia žalovaného vyplýva, že sa podrobne zaoberal všetkými dôvodmi a skutočnosťami relevantnými pre konanie, situáciu z hľadiska vyslovených obáv a správ o krajine pôvodu vyhodnotil nie len z retrospektívneho hľadiska, ale posúdil a vylúčil možnosť prenasledovania sťažovateľa (definovaného v § 2 písm. d/ zákona o azyle) aj smerom do budúcnosti, po návrate do krajiny pôvodu, čo správne prispelo k udeleniu doplnkovej ochrany;
- námietka žalobcu ohľadom nedostatočne zisteného skutkového stavu nebola v konaní úspešná. Súd má za to, že žalovaný dostatočným spôsobom zistil v konaní skutkový stav v zmysle línie nastolenej samotným žalobcom. Jeho tvrdenia ako aj dôkazy získané žalovaným z dôkazných prostriedkov doložených do administratívneho konania a zabezpečených samotným žalovaným vytvárajú dostatočný podklad pre ustálenie si skutkového stavu a tento tak ako bol ustálený žalovaným nie je v žiadnom smere v rozpore s obsahom administratívneho spisu.

III.

Konanie na kasačnom súde

6. Proti rozsudku krajského súdu, uvedenému v záhlaví tohto rozhodnutia, podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. uviedol:

- krajský súd a žalovaný opomenuli vyjadrenie sťažovateľa, že vyhrážky Talibanu smerovali voči všetkým spoluvlastníkom mäsiarstva a ich rodinám; podľa sťažovateľa z dostupných informácií vyplýva, že Taliban využíva ako formu nátlaku prenasledovanie členov rodiny. Preto neobstojí názor správneho súdu, že sťažovateľ v Afganistane nečelil žiadnym problémom s Talibanom;
- napriek tomu, že sťažovateľ nemá priame dôkazy o zapojení Talibanu do vraždy jeho strýka, považuje za logické tvrdenie, že vzhľadom na vyhrážky Talibanu, telefonické ataky, skutočnosť, že s nikým iným nemal jeho strýko konflikt, a fakt, že je bežnou praxou Talibanu popravovať politických oponentov, že jeho strýka zastrelil práve Taliban;
- nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom vidí sťažovateľ aj vo vyhodnotení nedôveryhodnosti a účelovosti výhražných listov od Talibanu, podľa sťažovateľa subjektívnu stránku sťažovateľových opodstatnených obáv z prenasledovania ovplyvňovali nie len výhražné listy Talibanu, ale aj telefonáty Talibancov do mäsiarstva, ktorými sa Taliban vyhrážal nielen všetkým spolumahajiteľom mäsiarne, ale aj ich rodinám;
- subjektívna stránka opodstatnených obáv sťažovateľa bola tvorená predovšetkým naplnením vyhrážok Talibanu, a to zastrelením sťažovateľovho strýka na ulici cestou do mäsiarstva;
- sťažovateľ poukázal na zásadu, ktorá sa uplatňuje v konaní o poskytnutí medzinárodnej ochrany „v prípade pochybnosti v prospech žiadateľa o medzinárodnú ochranu“ (tzv. benefit of doubt);
- správny súd a žalovaný nerespektovali zásadu materiálnej pravdy, ktorá má v konaní o azyle, ktoré sa vyznačuje pravidelnou nedostatočnosťou dôkazov potvrdzujúcich pravdivosť žiadateľových tvrdení, svoje špecifiká, a poukázal na rozsudok NS SR, sp. zn. 1Sžak/5/2020 z 30. júna 2020;
- namietal dvojaké pristupovanie žalovaného k problematike výhražných listov, k čomu sa správny súd nevyjadril;
- nesprávne právne posúdenie vidí aj v tom, že podľa názoru správneho súdu u sťažovateľa nie je možné hovoriť o imputovanom politickom presvedčení. Podľa sťažovateľa výkon jeho povolania - podnikania so štátnymi subjektmi, nerespektovanie zákazu pokračovať v dodávaní mäsa štátnym subjektom a odmietnutie spolupráce s Talibanom formou spoločného útoku na policajné riaditeľstvo, Taliban vyhodnotil ako prejav politickej oponentúry, pričom niet pochyb o tom, že štát a jeho orgány neboli schopné v tom čase poskytnúť ochranu majiteľom predajne a ich rodinám,
- podľa sťažovateľa mal správny súd pri posudzovaní odpovede, či sú štátne orgány schopné poskytnúť efektívnu ochranu pred prenasledovaním pred prípadnými hrozbami, vychádzať zo skutočností a faktov, vzhľadom na to, že aktéri prenasledovania sú v súčasnosti pri moci v celej krajine, ochrana pred prenasledovaním a vážnym bezpráviem nie je v krajine pôvodu sťažovateľa osobám s obdobným profilom ako je profil sťažovateľa poskytovaná;
- sťažovateľ poukázal na judikatúru NS SR o priznaní azylu pre prenasledovanie z dôvodu imputovaného politického presvedčenia (1Sžak/14/2018 z 22.1.2019, 10Sžak/2/2021 zo 7.6.2021), ak aj českého NSS (2Azs/45/2008) v zmysle ktorej pre posúdenie otázky sťažovateľových obáv z prenasledovania z dôvodu imputovaného politického presvedčenia nie je podstatným či sťažovateľ bol politicky aktívny, ani jeho skutočné politické presvedčenie, ale či pôvodcovia prenasledovania mu tieto politické názory pripisujú,
- k vyjadreniu krajského súdu o účelovosti žiadosti sťažovateľa uviedol, že nie je možné sťažovateľovi vytýkať, že si za svoju cieľovú destináciu vybral krajinu, kde žije jeho brat s úmyslom mať aspoň čiastočné rodinné zázemie;
- namieta, že nedostatočne zistený skutkový stav v správnej žalobe nenamietali, preto vyjadrenie krajského súdu v bode 36 napadnutého rozsudku považuje za nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, zotrváva však na svojom názore, že žalovaný nevzal na zreteľ informácie z medzinárodných zdrojov, zabezpečené do konania žalovaným aj sťažovateľom, svedčiace v jeho prospech, ktoré potvrdzujú prenasledovanie osôb s obdobným profilom ako sťažovateľ, ktorým je prisudzované politické presvedčenie v rozpore s politickým presvedčením Talibanu; ide o správu EASO - Afganistan, Jednotlivci, z ktorej sťažovateľ uvádza príklady;
- vzhľadom na vyššie uvedené má sťažovateľ za to, že napadnutý rozsudok krajského súdu nie je v súlade so zákonom a predniesol sťažnostný návrh, aby kasačný súd rozhodol podľa § 462 ods. 2 S.s.p. a napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Vzhľadom na skutočnosť, že preskúmaným rozhodnutím bola sťažovateľovi poskytnutá doplnková ochrana, sťažovateľ nepodal návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti.

8. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že kópie listov, ktoré predložil sťažovateľ do konania neobsahujú konkrétne vyhrážky tak, ako ich uvádza sťažovateľ, poukazuje na detailnú správu agentúry AP podľa ktorej si žiadatelia o azyl zaobstarávajú takéto listiny načierno, aby zvýšili dôveryhodnosť svojich tvrdení, čo mal potvrdiť aj sám Taliban. Podľa žalovaného z najaktuálnejšej správy Úradu Vysokého komisára OSN pre utečencov (UNHCR) z r. 2021 vyplýva, že Taliban doručovanie tzv. nočných listov nepraktizuje od r. 2015 a zmienky o ich posielaní sú od r. 2018 skôr sporadické. Podľa žalovaného zaradenie sťažovateľa do rizikovej skupiny nemá za následok udelenie azylu, k čomu sa vyjadril Najvyšší súd v prípade tlmočníka pracujúceho pre americkú ambasádu. (10SŽa/18/2016). Podľa žalovaného sťažovateľ nikdy neprišiel do kontaktu s Talibanom, ani jeden z výhražných listov nebol adresovaný sťažovateľovi, nebol ani priamym svedkom tragickej udalosti, pri ktorej bol zastrelený jeho strýko a konštatovanie, že za jeho vraždou stojí práve Taliban tak ostáva v režime domnienok, aj keď žalovaný pripúšťa logickosť tohto tvrdenia. Z doloženého živnostenského oprávnenia jeho strýka, ktorého fotokópiu predložil sťažovateľ do konania, nebola preukázaná spojitosť sťažovateľa s predmetným živnostenským oprávnením, preto má žalovaný za to, že sťažovateľ nebol a ani nemohol byť terčom prenasledovania zo strany Talibanu. Vo vzťahu k rozsudku NS SR 1Sžak/14/2018 z 22.1.2019, na ktorý poukazuje sťažovateľ a ktorý má odôvodniť záver o prenasledovaní sťažovateľa z dôvodu zastávania politických názorov, žalovaný uvádza, okolnosti prípadu sťažovateľa sú nedostatočné na vytvorenie príčinnej súvislosti. V prípade sťažovateľa chýba objektívna stránka obáv z prenasledovania, preto je jeho obava pred prenasledovaním, aj keď pociťovaná sťažovateľom subjektívne, podľa názoru žalovaného neopodstatnená. Sťažovateľ opustil krajinu z obavy o svoju bezpečnosť, avšak bez toho, aby tam bol prenasledovaný z dôvodov podľa zákona o azyle. Žalovaný však vyhodnotil, že v čase vydania preskúmaného rozhodnutia neselektívne násilie v Afganistane v provincii M. dosahovalo vysokú úroveň, z uvedeného dôvodu žalovaný poskytol sťažovateľovi doplnkovú ochranu. Na základe uvedených skutočností žalovaný kasačnému súdu navrhol, aby postupom podľa § 461 S. s. p. kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol.

IV.

Právny názor kasačného súdu

9. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. a) S.s.p.) s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

10. Rozhodol v lehote vymedzenej v ustanovení § 458 ods. 1 S.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. mája 2022 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

11. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich práv proti rozhodnutiu žalovaného o neudelení azylu podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

12. Podľa § 2 písm. d) zákona o azyle na účely tohto zákona sa rozumie prenasledovaním závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh

rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v 1. použití fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia, 2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom, 3. odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu, 4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste, 5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2, 6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom.

13. Podľa § 2 písm. f) zákona o azyle vážnym bezpráviom je 1. uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, 2. mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo 3. vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

14. Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý: a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

15. Podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí, b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov alebo osobe, ktorej bol zverený do osobnej starostlivosti, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí.

16. Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

17. Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

18. Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle, ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; to neplatí, ak sa rozhodne o neudelení azylu a cudzinec už má poskytnutú doplnkovú ochranu podľa § 13a alebo udelený azyl.

19. Podľa § 19a ods. 1 písm. a), b) a c) zákona o azyle, ministerstvo posúdi každú žiadosť o udelenie azylu jednotlivo a zohľadní pritom a) všetky dôležité skutočnosti týkajúce sa krajiny pôvodu žiadateľa v čase rozhodovania o žiadosti o udelenie azylu vrátane právnych predpisov krajiny pôvodu a spôsobu, akým sa uplatňujú, b) vyhlásenia a dokumentáciu predloženú žiadateľom vrátane informácií o tom, či bol alebo môže byť subjektom prenasledovania alebo vážneho bezprávia, c) postavenie a osobné pomery žiadateľa vrátane jeho pôvodu, pohlavia a veku.

20. Podľa § 19a ods. 4 písm. d) zákona o azyle, ministerstvo pri posudzovaní dôvodov prenasledovania vychádza z toho, že politické názory zahŕňajú najmä zastávanie názorov, myšlienok alebo presvedčenia o možných pôvodcoch prenasledovania a ich politik alebo postupov bez ohľadu na to, či žiadateľ podľa týchto názorov, myšlienok alebo presvedčenia konal.

21. Podľa § 19a ods. 6 zákona o azyle, pri posudzovaní žiadosti o udelenie azylu sa neprihliada na to, či žiadateľ skutočne má rasové, náboženské, národnostné, sociálne alebo politické charakteristické črty, ktoré spôsobujú jeho prenasledovanie, ak sú mu prisudzované pôvodcom prenasledovania.

22. Podľa § 52 zákona o azyle na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak. Právne úkony vykonávané orgánom verejnej moci, fyzickou osobou a právnickou osobou v konaní podľa tohto zákona sa vykonávajú výlučne v listinnej podobe.

23. Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

24. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

25. Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

26. Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovil osobitný zákon.

27. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

28. Podľa § 206 ods. 4 S.s.p. je pre správny súd v konaní vo veciach azylu rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia.

29. Podľa § 206 ods. 5 S. s. p., správny súd môže zrušiť napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy aj vtedy, ak dospel k záveru, že od jeho vydania sa podstatne zmenili okolnosti veci.

30. Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu. V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

31. Primárnym dôvodom neudelenia azylu sťažovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. Sťažovateľ požiadal o udelenie azylu podľa výpovede z dotazníka žiadateľa o azyl z 3.5.2021 z dôvodu, že Taliban zabil jeho strýka a mal obavu, že jemu sa môže stať to isté. Uvedenému tvrdeniu korešponduje aj vyjadrenie sťažovateľa v prvotnom konaní o žiadosti o azyl (PPZ-HCP-SO21-165-006/2020-AK) „v Afganistane mi hrozí prenasledovanie, bojím sa o svoj život, lebo sa mi vyhrážali ako strýkovi“.

32. Pre posúdenie, či u sťažovateľa je založená opodstatnená obava z prenasledovania z dôvodu zastávania politických názorov je v zmysle § 19a ods. 6 zákona o azyle irelevantné pre posúdenie, či sťažovateľ skutočne zastával politické presvedčenie netolerované pôvodcom prenasledovania, za

predpokladu, ak sú mu Talibanom prisudzované. Sťažovateľ namietal, že z dôvodu odmietnutia ukončenia dodávok mäsa na policajné riaditeľstvo a do nemocnice a pre odmietnutia dovezenia výbušnín v aute na policajné riaditeľstvo, Taliban prisúdil sťažovateľovi politické presvedčenie.

33. Sťažovateľ v priebehu konania konzistentne tvrdil, z čoho plynú jeho obavy z prenasledovania. Žalovaný a krajský súd uzavreli, že sťažovateľove obavy z prenasledovania boli založené subjektívne, „dokreslené žalobcovou vnútornou predstavou“. S vysloveným právnym názorom krajského súdu sa kasačný súd nestotožňuje a námietku sťažovateľa o nesprávnom právnom posúdení považuje za dôvodnú.

34. Opodstatnený strach pred prenasledovaním predstavuje kľúčový prvok definície utečenca v zmysle Dohovoru o právnom postavení utečencov z roku 1951, nakoľko strach ako subjektívny prvok bol doplnený o kvalifikáciu „opodstatnený“. Nevyhnutné je preto posúdenie dôveryhodnosti žiadateľa, najmä v prípadoch, ktoré nie sú dostatočne fakticky objasnené. Uvedené zahŕňa posúdenie osobného stavu a rodinného zázemia žiadateľa, príslušnosť k rase, národnosti, náboženstvu, spoločenskej alebo politickej skupine, jeho pohľad na situáciu a vlastnú osobnú skúsenosť. Pri posudzovaní objektívnej stránky je nutné vychádzať aj z výpovede žiadateľa, ktorá má byť posúdená v širšom kontexte relevantnej situácie. V zmysle Príručky o postupoch a kritériách pri posudzovaní statusu utečenca (Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status) je žiadateľov strach opodstatnený, ak vie dôveryhodne preukázať, že jeho ďalší pobyt v krajine pôvodu sa stal pre neho neznesiteľný z dôvodov vymedzených v definícii utečenca alebo z tých istých dôvodov by bol pre neho neznesiteľný, ak by sa do krajiny pôvodu vrátil. Tieto úvahy nemusia byť vyslovene podložené osobnou skúsenosťou žiadateľa, ale relevantné je aj to, čo sa stalo jeho rodine, priateľom alebo príslušníkom tej istej rasy alebo sociálnej skupiny.

35. Kasačný súd poukazuje na správu EASO (European Asylum Support Office) z roku 2017, v zmysle ktorej sú za individuálne obete zacielení aj tí civilisti, ktorí odmietli splniť povstalecké pokyny (EASO COI Report AFGHANISTAN. Individuals targeted by armed actors in the conflict). Podľa uvedenej správy sú zacielení jednotlivci, ktorí podľa Talibanu „neuposlúchli“ („considered to be misbehaving“). To zahŕňa jednotlivcov akejkoľvek kategórie, ktorých si Taliban vybral ako užitočných alebo potrebných pre ich vojnové úsilie a ktorí odmietli spolupracovať. Zadokumentované sú prípady, kedy sa Taliban vyhrážal predajcom obchodov, pretože miestna polícia v nich nakupovala tovar (Pajhwok Afghan News, Taliban shut bazaar, threaten shopkeepers, 24 December 2014). Kasačný súd poukazuje na svoju ustálenú rozhodovaciu prax v konaniach o kasačných sťažnostiach proti rozsudkom krajských súdov o správnych žalobách vo veciach azylu, resp. zaistenia ako aj odvolacích konaniach v tejto agende (za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb.), kde opakovane prihlíadal na správy z obdobných zdrojov, najmä EASO, UNHCR a pod. Podľa kasačného súdu obsah týchto zdrojov nemožno podceňovať, ale je potrebné podrobiť ho dôkladnej analýze (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžak/14/2018 zo dňa 22.01.2019).

36. Kasačný súd má za to, že subjektívne vnímanie strachu sťažovateľa pred prenasledovaním bolo podložené objektívnymi skutočnosťami, ktoré predstavovali zavraždenie sťažovateľovho strýka na ulici, výhražné listy majiteľom mäsiarstva a výhražné telefonáty. Podľa kasačného súdu je preto pre posúdenie opodstatnenosti sťažovateľových obáv pred prenasledovaním irelevantné, že nebol priamym svedkom zavraždenia jeho strýka, či tvrdenie, že v prípade sťažovateľa nejde o spolupracovníka armády alebo medzinárodných síl.

37. Z vyššie prezentovaných informácií je dôvodne možné ustáliť obavy z konania, napĺňajúceho definičné znaky prenasledovania, a to zo strany neštátnych subjektov, ku ktorým môže dochádzať na väčšine územia krajiny pôvodu, pričom štátne orgány nie sú v súčasnej politickej situácii schopné poskytnúť sťažovateľovi ochranu pred prenasledovaním. Je zároveň nesporné, že sa jedná o konanie, ktoré je podľa dostupných informácií primárne politicky motivované, teda namierené proti oponentom protivládnych elementov, osobám, ktoré sympatizujú s vládou v krajine ako aj osobám, ktoré sú taktó príslušníkmi protivládnych organizácií vnímané.

38. Argumentáciu žalovaného, že vyhrážky Talibanu neboli adresované priamo sťažovateľovi, ale jeho strýkovi a bratovi, že nebol priamym svedkom zavraždenia jeho strýka, ani príslušníkom armády či zahraničných ozbrojených síl, považuje kasačný súd pre posúdenie opodstatnenosti sťažovateľových obáv z prenasledovania za bezpredmetné. Žalovaný a krajský súd uzavreli, že v prípade sťažovateľa išlo o bežný výkon zamestnania, dodávania mäsa v podstate hocikomu za účelom zabezpečenia zdroja obživy, s čím sa kasačný súd nestotožňuje a tento záver považuje za nesprávny. Samotné dodávky mäsa do nemocnice a na policajnú stanicu ešte nezakladajú u sťažovateľa prisudzované politické presvedčenie, krajský súd však opomenul skutočnosť, že sťažovateľ a jeho strýko neuposlúchli požiadavku Talibanu a s dodávkami mäsa neprestali, odmietli tiež doviesť výbušninu na policajné riaditeľstvo, čo podľa názoru kasačného súdu možno vyhodnotiť ako politicky motivované konanie proti protivládnym elementom, predovšetkým s poukazom na závery správy EASO o tom, že Taliban individuálne cieľi na tých jednotlivcov, ktorí neuposlúchli ich pokyny.

39. Zároveň kasačný súd poukazuje na významnú skutočnosť, a to, že k 15.8.2021 sa situácia v Afganistane zmenila zásadným spôsobom, a v súčasnosti militantné hnutie Taliban má kontrolu nad prevažnou časťou územia. V tejto súvislosti UNHCR vydalo vo februári 2022 nové usmernenie, ktoré nahrádza usmernenie z augusta 2021, na ktoré žalovaný vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo 14.3.2022 poukazuje ako na najaktuálnejšie, aj keď už v tom čase bolo nahradené novým usmernením z februára 2022. V zmysle uvedeného usmernenia UNHCR nie je v súčasnosti schopné vydať komplexné usmernenie o potrebe medzinárodnej ochrany ľudí utekajúcich z Afganistanu vzhľadom na súčasnú neistotu zahŕňajúcu nerešpektovanie princípov právneho štátu, strach a neistotu vo vzťahu k autoritárskej vláde a nedostatku komplexných informácií o situácii v oblasti ľudských práv v Afganistane. UNHCR však vyzýva zmluvné štáty, aby z dôvodu prednosti Dohovoru o právnom postavení utečencov z roku 1951 umožnili Afganským štátnym príslušníkom, ktorí pred 15.8.2021 získali doplnkovú formu medzinárodnej ochrany vrátane doplnkovej ochrany podľa práva EÚ, ktoré nie sú rovnocenné z hľadiska právneho postavenia a prístupu k právam ako ochrana utečencov, podať novú žiadosť o ochranu utečenca vzhľadom na zmenené okolnosti v Afganistane (<https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>, bod 15). Polytematická správa, z ktorej vychádzal žalovaný pri vydaní preskúmaného rozhodnutia preto nezohľadňuje aktuálny a podstatným spôsobom zmenený vývoj situácie v Afganistane, predovšetkým čo do rozloženia síl a kontroly územia.

40. Podľa § 206 ods. 4 S.s.p. je pre krajský súd v konaní vo veciach azylu rozhodujúci stav v čase vyhlásenia alebo vydania jeho rozhodnutia. V čase vyhlásenia napadnutého rozsudku už došlo v Afganistane k podstatnej zmene skutkových okolností, krajský súd však na to žiadnym spôsobom nereflektoval. Práve § 206 ods. 5 S.s.p. umožňuje správne mu súdu zrušiť napadnuté rozhodnutie, ak dospel k záveru, že od jeho vydania sa podstatne zmenili okolnosti veci, čo je presne prípad sťažovateľa. Pod podstatnou zmenou okolností veci je nutné rozumieť nastúpenie takého stavu, ktorý by bol spôsobilý privodiť iné rozhodnutie alebo opatrenie vo veci v prospech žiadateľa o azyl.

41. Vzhľadom na vyššie uvedené závery a postup žalovaného, s ktorými sa nesprávne stotožnil aj krajský súd v napadnutom rozsudku, kasačný súd konštatuje, že námietky týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci sú dôvodné. Kasačný súd na základe vyššie uvedených úvah konštatuje, že krajský súd dospel k nesprávne mu právne mu záveru, keď správnu žalobu zamietol. Nakoľko samotné preskúmané rozhodnutie trpí vadami, ktoré ho činia nezákonným, kasačný súd považoval za potrebné rozhodnúť v zmysle § 462 ods. 2 v spojení s § 457 ods. 1 S.s.p. tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. V ďalšom konaní žalovaný po dôslednom preskúmaní veci opätovne rozhodne, pričom je viazaný právnym názorom kasačného súdu (§ 469 S.s.p.).

42. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods.1 a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti nárok na náhradu trov konania priznal v celom rozsahu.

43. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.